

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.17. Ecclesia Anglicana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Seculum VII nensis, qui Nepotis Clericis adscripti mo-
A.C. 616. res ita formarunt, ut Dignitatis sublimio-
 ris capax esset. Is anno 609. Artemio
 Archiepiscopo Senonensi successit, & obiit
 in prædio Brinonensi, cujus dominium
 hodieque ad ejus Ecclesiam pertinet; sed
Martyr. R. Corpus ejus, ut jusserat, Senones reve-
1. Sept. ctum & ad pedes S. Columbæ sepultum,
 E vivis excessit anno 623. 1. Sept. quo
 die Ecclesia ipsius Memoriam colit.

§. XVII.

Ecclesia Anglicana.

Interea novella Angliæ Ecclesia pericu-
 losis motibus concutiebatur. Ethel-
 bertus Rex obiit anno 616. ab adventu
 S. Augustini 21., postquam annis 56. re-
 gnasset. Sanctis annumeratus est, atque
Bed. II. hist. Ecclesia ejus Memoriam vigesimo quarto
c. 5. 8^a epist. *Mart. R. 24.* Febr., quo mortalitatem exiit, honorat.
Febr. Boll. *tom. I. p. 472.* Sepultus est in porticu S. Martini in Ec-
 clesia Apostolorum Petri & Pauli Can-
 tuariæ, atque Regia ejus Conjux Bertha
 eidem tumulo illata. Non nullas Leges
 ad utilitatem populi sui condiderat, in
 quibus nihil antiquius habebat, quam
 multas illis imponere, qui res Ecclesiæ,
 Episcopi vel alicujus Clerici furati fuif-
 sent. Edbaldus Filius, & ejusdem in
 Regno Cantii Successor, adhucdum In-
 fidelis & tam dissolutis moribus erat, ut
 Concubinam aleret, quæ Patris uxor fue-
 rat.

rat. Pessimum itaque Regis exemplum Sæculum VII
A. C. 616.
Apostasiæ occasio plurimis fuit, qui vel
metu compulsi, vel, ut Parenti ejus
placerent, Christianam Religionem fue-
rant amplexi, atque ad Idolorum cultum
& effrenam vivendi licentiam redierunt.
Verum Rex in pœnam criminum sæpe
mente alienabatur, & a Dæmone tor-
quebatur.

Saberetho seu Saba Saxonum Orien-
taliū Rege, sub idem tempus ex huma-
nis sublato, tres filii, qui Idolis servie-
bant, Regnum occuparunt, & palam
pristinam Religionem exercuerunt, quam
vivente Patre ad tempus dissimulave-
rant. Subditis quoque Deos adorandi
libertatem dederunt. Nihilominus Mel-
litum Episcopum Londinensem in Eccle-
sia sub finem Missæ Evcharistiam populo
porrigentem conspicientes dicebant:
*Quare nobis non das panem hunc candidum,
quem Sabæ Patri nostro dare consueveras,
& etiamnum populo porrigis?* Respondit
Episcopus: *Si fonte illo ablui vultis, quo
Parens vester ablutus est, etiam, sicut
olim ipse, hujus Sacri Panis participes
esse poteritis, nisi vero lavemini, non
poteritis. Nolumus, inquiebant, in hunc
fontem intrare, non opus est, sed de hoc
Pane comedere volumus.* Quidquid au-
tem diceret Episcopus, & quamvis do-
ceret, necessarium esse omnes Sacro fon-

Sæculum VII
A. C. 616.

te lavari, priusquam in Sancto Sacrificio communicarent, ipsi furentes tandem responderunt: *Nisi rem facillimam nostri gratia feceris, non liceat tibi in Regno nostro morari.* Tum jusserunt, ut cum suis ex eorum Ditione alio migraret. Hic notandum, quod arcanum in celebrandis Mysteriis non amplius fuerit servatum, at simul etiam, quanto periculo hæc Disciplinæ Ecclesiasticæ pars neglecta fuerit. Mellitus Episcopus inde expulsus in Regnum Cantiorum se contulit cum Episcopis Laurentio & Justo deliberaturus, quid factu opus esset. Statueruntque unanimi consensu, præstare in patriam redire, & ibi libere Deo servire, quam inter rebelles Fidei Barbaros operam perdere. Mellitus & Justus priores discesserunt, trajeceruntque in Galliam, rerum eventum expectaturi. Tribus illis Regibus haud multo post in pugna adversus Nationem Genissorum occisis, populi nihilominus in Idololatria perseverarunt.

Bed. II. c. 6. Laurentius relicta Britannia Mellitum & Justum insecuturus, pridie quam discederet, stratum sibi Cantuariæ in Ecclesia Apostolorum parari jussit; ubi postquam diu pro Ecclesia, quam relinquebat, inter lacrymas ad Deum orasset, lectulo incumbens obdormivit. Tunc vero adest S. Petrus, qui eum ad multam

tam noctem flagellis acerbissime cædens Sæculum VI. A. C. 616.
 voce terribili interrogabat: *Cur gregem, quem tibi credidi, deseris? cui Pastori
 bas oves in medio luporum positas relin-
 quis? an mei oblitus es exempli, qui pro
 parvulis mihi a Jesu Christo commissis
 vincula, verbera, carceres, mortem denique
 ipsam, & mortem Crucis pertuli?* Hisce
 exhortationibus animatus Laurentius S. Laurentius
 Cæsus.
 mane Regem adit, rejectoque vestimen-
 to plagarum ei stigmata ostendit. Ob-
 stupefcenti & interroganti, quis Episco-
 pum cædere ausus fuisset, respondit Lau-
 rentius: *A S. Petro propter Salutem tuam
 in hunc modum cæsus sum.* His auditis
 perterritus Rex Idololatriam & conju-
 gium incestum abjuravit, Jesu Christi
 Fidem & Baptismum accepit, atque ve-
 ram Religionem exinde omnibus viribus
 propagavit. In Galliam quoque misit,
 qui Mellitum & Justum revocarent, & ad
 suas Ecclesias dimissos veram Religionem
 liberrime prædicare jussit. Redierunt
 igitur uno, postquam in Galliam navi-
 gaverant, anno. Justus ad Urbem Ros-
 fensem, pristinam Sedem suam, rever-
 sus est; sed Londinenses Mellitum reci-
 pere detrectantes Idolorum Pontificibus
 parere maluerunt; nec Edbaldi Regis
 tanta, quanta olim Parentis ejus, erat
 Auctoritas, ut nolentes ad recipiendum
 Episcopum compellere posset; ipse vero

U u s

a tem-

Sæculum VII a tempore conversionis suæ semper cum
A. C. 617. populo suo Deo serviit, & in Monaste-
 rio S. Petri Cantuariæ Ecclesiam Sanctæ
 Virginis extruxit, quam Mellitus Archie-
 piscopus consecravit; nam Laurentius
 haud diu, postquam fuisset restitutus,
 Regnum Cœleste conscendit, atque pe-
 nes S. Augustinum Antecessorem suum
 in Ecclesia S. Petri secundo die Februa-
 rii anno 619. sepultus est. Mellitus prius
 Episcopus Londinensis ei in Sede Dorver-
 niensi seu Cantuariensi, cujus tertius
 Episcopus fuit, successit. Justus interea
 Ecclesiam Roffensem gubernans accepit
 Epistolas Bonifacii V. Papæ, qui Deus-
 dedit successerat, quibus eum & Lau-
 rentium exhortabatur, ne se ullis diffi-
 cultatibus a cœptis pro Salute Anglorum
 laboribus absterreri paterentur. Nam
 epistolæ istæ anno 618. Laurentio adhuc
 in vivis agente scriptæ sunt.

Acta SS.
Ben. tom. 2.
p. 62. n. 9.

Deusdedit Papa fatis functus, post-
 quam S. Sedem annis tribus tenuisset, ad
 S. Petrum octavo Nonas Nov. 617. se-
 pultus est. Tribus Ordinationibus Pres-
 byteros novem, Diaconos quinque, &
 præterea ad diversas Ecclesias Episcopos
 viginti novem consecravit. Successor
 illius fuit Bonifacius V. Neapoli natus,
 qui 29. Dec. eodem anno 617. ordinatus
 annis septem sedit.

Anast.

§. XVIII.